

[Indenrigsministeren.]

Desuden blev der rejst spørgsmål om assistenters beføjelser, og sundhedsstyrelsen er også opmærksom på, at man må se lidt nøjere på dette spørgsmål. Sundhedsstyrelsen har imidlertid oplyst, at der kun er uddannet omkring 200 sådanne assistenter, d. v. s. knap en til hvert andet apotek, og det er for lille et materiale til at drage erfaringer af; men så snart man i sundhedsstyrelsen mener at have gjort erfaringer nok, vil dette spørgsmål blive taget op til endelig afgørelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 3 og § 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd [vedr. feriegodtgørelse og stedtillæg].

(Første behandling findes i tidenden sp. 4271, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 987).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Kaj Andresen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, ikke kan være til stede, skal jeg gøre nogle bemærkninger her ved anden behandling.

Der var vel ikke noget urimeligt i, at oppositionen ønskede de her omhandlede lønændringer fremsat som selvstændigt lovforslag med deraf følgende behandling i folketinget og i lønningsudvalget. Der har derigennem været mulighed for i samråd med finansministeren at få en nærmere redegørelse for forslaget baggrund.

Mere grund er der til at sætte spørgsmålstegn ved det rimelige eller fornuftige i, at venstre og det konservative folkeparti indtager det standpunkt, de her gør ved at stille ændringsforslag til ministerens forslag, som bygger på et forlig med de forhandlingsberettigede tjenestemandorganisationer, oven i købet ændringsforslag, der principielt afviger fra forligets retningslinje.

Det er efter min mening en farlig praksis, venstre og de konservative her indleder, efter at det i en årrække har været kutyme, at folketinget og lønningsudvalget fulgte de skiftende finansministre, når de kom til folketinget med forslag, der var kommet til verden efter forhandling med tjenestemændenes organisationer. Den forhandlingsret, som loven tilsiger tjenestemændene, og som er accepteret gennem en årrække, ville nok blive noget udhulet, hvis oppositionens ændringsforslag blev vedtaget. Jeg kan sige med en tidligere finansministers ord ved fremsættelsen af et forslag om lønændringer i 1952, folketingets forhandlinger 1951-52 spalte 3770:

„Jeg tror, regeringen og tjenestemændene er enige om, at det i sig selv er noget værdifuldt, at vi nåede frem til enighed, og at vi sammen kunne komme til rigsdagen med et forslag. Det er egnet til at understrege betydningen og værdien af den forhandlingsret, som ved lov er til-sagt tjenestemændene“.

Den finansminister, der sagde dette, var Thorkil Kristensen, og jeg mener, han